1216 – 16. desember

I ham (Ordet) var liv. Joh 1: 4.

Når det gjelder betydningen av disse ordene, er det nok sant, det skarpsindige bibeltolkere har sagt; at «livet» her må tas i sin aller mest vidtrekkende betydning. Og altså oppfattes som alt det livet som er gått ut, og fremdeles stadig går ut, fra det skapende Ordet. Noe som også helt klart framgår av gr. teksten, hvor det ikke står livet, men liv. Og vi vet jo at når Gud skapte alt liv på jorden, så var det ved Ordet alt dette livet ble skapt.

Men la oss se litt på hva som kan være den samme apostelens åndelige hensikt med det samme ordvalget andre steder i skriftene hans. Les f. eks. 1Joh 5: «Dette livet (det evige) er i Guds Sønn», «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet». Her har han uten tvil først og fremst tenkt på menneskenes åndelige og evige liv, menneskeslektens frelse. Det som jo også var selve hovedhensikten med at Guds Sønn ble menneske.

Dette er karakteristisk for Johannes, som ofte er blitt sammenliknet med en ørn, for å skildre hans dype og sterke blikk. Han forkynner særdeles høye og dype tanker i enkle og alminnelige ord.

Og i det som her er sitert fra 1Joh 5 er uten tvil blikket hans rettet mot det som skjedde med hele menneskeslekten i Adams fall. På Guds første dom om at «den dagen du eter av det skal du sannelig dø», mistet hele menneskeslekten gjennom syndefallet alt det livet som var av Gud. Dette livet finnes nå bare i Sønnen. Etter Sønnens egne ord er det nå bare gitt ham å ha liv i seg selv, og å gjøre levende hvem han vil.

Johannes forkynner altså her at alt det et menneske selv kan gjøre og få til for å bli frelst, er og blir dødt. Eller at ikke noe som helst menneske, selv med sin største anstrengelse for å gjøre Guds vilje og tilkjempe seg livet, vil lykkes i dette – mer enn et dødt og stinkende lik kan gjøre seg selv levende.

I hele skaperverket finnes det ikke et éneste grasstrå eller en mark, uten at det har fått livet sitt gjennom det skapende Ordet. På samme måte har ingen i hele menneskeheten av seg selv mulighet til å få det evige liv, og å leve i Gud. For uansett hva vi foretar oss, så blir vi alltid i døden – inntil vi gir opp alt vårt eget, bare hører Guds røst, og gjennom den blir levende.

Herren selv sier: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den time kommer, og er nå, da de døde skal høre Guds Sønns røst. Og de som hører, skal leve». Og vi vet at Kristus et annet sted taler så sterkt om denne åndelige døden at han sammenlikner åndelig døde mennesker med et lik som skulle begraves. Han sier til mannen som ville begrave sin far: «La de døde begrave sine døde».

Med dette har Herren klart uttalt at livet bare finnes i Guds Sønn. At bare den som har Sønnen, han har livet.

Men å ha Sønnen er ikke bare å be til ham, eller å være opptatt med å tjene ham. Nei, det forutsetter at du er blitt født av Gud. At du er blitt et nytt og levende menneske som kan si som Paulus: «Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg. For det livet jeg nå lever, det lever jeg i Guds Sønns tro, han som elsket meg og gav seg selv for meg».

Det samme sier Paulus også et annet sted: «Hvis det var gitt en lov som hadde kraft til å gjøre levende, da ville rettferdigheten virkelig ha kommet ved loven». Men det har han vist grundig og sterkt nok i brevene sine, at det ikke er gitt noen lov som kan gjøre mennesker rettferdige og levende.

Og dette er viktig å lære; at alt vi gjør etter Guds hellige lov, og all lovens virkning på menneskene, ikke gir liv. For loven kan bare kreve det som finnes hos menneskene! Og det er ikke liv!

Bare den samme som i begynnelsen skapte liv, kan også i dag gi liv – når han selv blir hjertets liv og fred. Så er nå dette budskapet i dagens andaktstekst; at bare han er livet.

På denne måten har også Luther oppfattet denne teksten. Han sier: «Med dette ene skriftstedet er all menneskelig evne og all menneskelig innsats slått til jorden. Hvordan vil du nå forsvare at du har en fri vilje og noen egen fortjeneste? Gjør bare alt du makter! Gjør alle helliges og englers gjerninger! Det er likevel alt sammen dødt. For her står da klart og utvetydig nok at alt som ikke er i Ordet, er bare død».

Å, måtte bare alle disse som er så opptatt med sin kristelige aktivitet stoppe opp og begynne å tenke etter! Måtte de innse og tro dette: At uansett hvor mye de noen gang med sin aller største anstrengelse er i stand til prestere, når det gjelder sin sjels frelse, vil de likevel alltid bare være åndelig døde og fortapt, –. Så lenge de ikke har gitt opp alt sitt eget, og bare kommer til Sønnen, den éneste som har liv og gir liv.

Skal vi få et åndelig og evig liv, må det igjen skje gjennom det samme allmektige skaperordet som i begynnelsen sa: «Bli ...!», og det ble liv.

Uansett hvor flinke vi er til å lage gode etterlikninger, i den ytre form, av levende skapninger. Er vi likevel aldri i stand til å skape noe som er levende, skape liv. For alt som er liv kan bare Gud skape. Så er også alle våre anstrengelser for å få et åndelig liv, forgjeves.

Bare i ham, som er Ordet, og i begynnelsen skapte alt liv, – bare i ham er fremdeles og alltid det åndelige og evige livet. Det er dette Johannes med sin dype og tankevekkende forkynnelse ville si oss med ordet: I ham var liv.